

Arrest

nr. 261 344 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 21 september 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 1 februari 2021.

1.3. Op 25 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1988 te San Salvador. Uw dochter E. N. V. G. (O.V. xxx) is geboren op (...) 2008 te San Salvador en uw dochter G. F. V. G. (O.V. xxx) is geboren op (...) 2012 te San Salvador. Jullie woonden op het adres (...)

U bent naar school geweest tot uw twintig jaar. Vanaf uw dertiende tot uw twintigste werkte u ook in het eethuis 'B. V.'. U hielp daarnaast soms ook een vriendin. Sinds 2018 had u een informele zaak waarbij u met een karretje rondging in de kolonie of dit karretje stationeerde aan de gerechtsgebouwen om groenten, fruit en snoepgoed te verkopen. U verdiende hier ongeveer twintig dollar per dag mee.

Op 29 augustus 2019 werd u door twee bendeleden aangesproken. Ze toonden het vuurwapen dat ze bij zich hadden en eisten dat u wekelijks vijftwintig dollar betaalde. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u en een van uw twee dochters vermoorden. U verliet die dag uw huis en verbleef enkele dagen bij uw schoonzus in Colonia Escalón. U diende de volgende dag een klacht in bij de Nationale Burgerpolitie van El Salvador (PNC). U keerde in de week die hierop volgde nog terug naar uw huis om in uw zaak te werken en om op het einde van de week de vijftwintig dollar te betalen. Dat geld werd opgehaald op het einde van de week door twee andere bendeleden, waarvan er een gewapend was. Nadat u een week bij uw schoonzus hebt verbleven, ging u bij uw tante en grootvader wonen in Barrio San Jacinto, San Salvador.

Op 20 september 2019 vertrok u met uw twee dochters uit El Salvador. Jullie vlogen via Spanje naar België, waar u op 21 september 2019 aankwam. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

In België leerde u uw huidige partner H. S. (CG xxx; O.V. xxx) kennen. Samen hebben jullie een dochter, F. S. (O.V. xxx), geboren op (...) 2020 te Moeskroen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u, E. N. en G. F., uw identiteitskaart (DUI), uw NIT-kaart, de geboorteaktes van uw drie dochters, de ouderlijke toestemming om E. N. en G. F. mee het land uit te mogen nemen, uw reisinformatie, de aangifte die u deed bij de PNC, het uittreksel van uw politieregister en uw blanco strafblad.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag volledig onderuit haalt.

U stelt bedreigd te zijn door bendeleden omdat u een informeel zaakje was begonnen met de verkoop van groenten en fruit (CGVS, p. 16). Het is eerst en vooral uitermate vreemd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het niet liet vermelden dat dit de aanleiding zou zijn van uw problemen (DVZ vragenlijst, 28 januari 2020, p. 1-2, punt 5). Gevraagd naar uw werk, haalt u bij DVZ ook enkel aan dat u in een restaurant 'B. V.' zou gewerkt hebben (verklaring DVZ, 28 januari 2020, p. 7, punt 12) en liet u het wederom na om iets te vermelden over het informele zaakje dat u zou begonnen zijn in 2018 (CGVS, p. 7). Ook over de periode dat u in dit restaurant zou hebben gewerkt legt u verschillende verklaringen af. Bij DVZ stelt u dat u er zeventien jaar hebt gewerkt (verklaring DVZ, 28 januari 2020, p. 7, punt 12), voor het CGVS poneert u dan weer dat u er gewerkt hebt vanaf uw dertiende tot uw twintigste (CGVS, p. 9), geen zeventien maar zeven jaar dus. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, werpt u op dat u er binnen en buiten liep, maar dat u er echt formeel werkte tot uw twintigste, alles wat vervolgens gebeurde zou niet formeel zijn (CGVS, p. 20). Uw poging tot verschuiving kan hoegenaamd niet overtuigen, gezien u expliciet werd gevraagd of u nog in het restaurant hebt gewerkt na uw twintigste, en u bevestigde dat dit niet het geval was, en u wel twee andere informele jobs aanhaalt wanneer u bevraagd wordt over uw werk (CGVS, p. 7-9). U wordt opnieuw geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, waarop u slechts herhaalt dat u er af en toe nog binnenliep. Nogmaals gevraagd waarom u het niet hebt gezegd, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 20). Gevraagd naar het transport van uw dochters wanneer ze naar school gingen, verklaart u overigens wel dat u in een eethuis werkte en hen daardoor niet altijd kon brengen (CGVS, p. 7). Dat terwijl uw oudste dochter geboren is in 2008 (CGVS, p. 4), en geen van uw dochters bijgevolg een schoolgaande leeftijd hadden op het moment dat u beweerde gestopt te zijn met te werken in het restaurant, en u ook verklaarde niet een ander restaurant te hebben gewerkt (CGVS, p. 9). Ook over uw eigen informele zaak legt u verder geen eenduidige verklaringen af. Zo beweert u initieel gestopt te zijn met de zaak halverwege juli (CGVS, p. 8), terwijl u later opeens nog na 29 augustus 2019 blijkt te hebben verkocht (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over uw werk, trekt de geloofwaardigheid van uw problemen sterk in twijfel, gezien uw werk net de aanleiding vormde van uw problemen.

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw problemen zouden hebben plaatsgevonden. Zo stelt u initieel dat de bendeleden vijftientig dollar van u kwamen eisen op een dinsdag, maar gevraagd naar welke datum, beweert u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u wel nog weet over het moment dat ze u benaderden, tracht u zich ervan af te maken en antwoordt u compleet naast de kwestie dat u alles al hebt verteld in de klacht (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat u het heeft over een incident waardoor u uw land heeft moeten verlaten, en dus ook moet weten wanneer het gebeurd is, poneert u plots dat dit 29 augustus 2019 was (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u zich dit dan eerder niet herinnerde, herhaalt u nog eens dat het op een dinsdag was en dat u er in het begin niet zoveel aandacht aan had geschonken, maar aangezien het serieuzer werd, u dan toch klacht hebt neergelegd (CGVS, p. 15). U beweert echter ook al klacht te hebben ingediend de dag nadat u de eerste keer benaderd werd (CGVS, p. 15), dus dit is bezwaarlijk een goed excuus te noemen, gezien het wederom tegenstrijdige informatie bevat. U wordt er ook op gewezen dat 29 augustus 2019 helemaal geen dinsdag was, maar blijft vreemd genoeg volhouden dat het toch op een dinsdag gebeurde. Gevraagd of het dan wel op 29 augustus 2019 was, denkt u eerst dat u zich misschien van jaar vergist, vooraleer u verder gaat dat het moeilijk is om een datum te geven (CGVS, p. 15). Hoe dan ook is het onacceptabel dat u geen samenhangende verklaringen kan afleggen over wanneer dit incident plaatsvond.

Ook over de plaats waar u werd bedreigd door de twee bendeleden geeft u geen eenduidige verklaringen. Ze zouden u namelijk bedreigd hebben op de plek waar u uw standje hield, net voor uw huis (CGVS, p. 16). U vertelde echter eerder dat u met uw karretje naar de markt ging om fruit en groenten te halen, vervolgens de zakjes thuis klaarmaakte, om half acht weer vertrok en aanbelde bij de mensen in uw kolonie, waarna u zich voor een uur stationeerde voor de gerechtsgebouwen om daarop terug naar huis te keren tegen de middag waar u eten maakte voor uw dochters, en dit iedere dag opnieuw (CGVS, p. 8). In deze beschrijving vermeldt u echter op geen enkel moment dat u het standje ook hield voor uw huis, wat uitermate vreemd is, gezien u beweert toch iedere dag hetzelfde te hebben gedaan.

Het is tevens opmerkelijk dat u zelf verkondigt dat bendeleden iemand die een klein zaakje wil starten, meteen komen afpersen (CGVS, p. 16). U zou uw zaak echter al gestart zijn in 2018 (CGVS, p. 7), maar

de benedeleden zouden gewacht hebben met u renta te vragen tot 29 augustus 2019 (CGVS, p. 15). Hierop gewezen, blijkt dat ze niet zomaar meteen beginnen met afpersen, maar dat ze vreemd genoeg bij u hadden gewacht totdat uw zaakje al wat gegroeid was (CGVS, p. 16).

Nog beweert u na uw problemen uw huis in Colonia Escalon te hebben verlaten en eerst naar uw schoonzus te zijn gegaan in dezelfde kolonie en vervolgens naar uw tante in Barrio San Jacinto, San Salvador (CGVS, p. 13, 19). Gevraagd naar uw woonplaatsen, vermeldde u echter enkel uw woonplaats in Colonia Escalon, en bevestigde u dit nogmaals nadat u gevraagd werd of u nog op andere plaatsen hebt verbleven ook al woonde u daar niet officieel (CGVS, p. 5). Hierop gewezen, herhaalt u eerst dat u inderdaad een week bij uw schoonzus hebt gewoond, en vervolgens naar uw tante bent gegaan en vervolgens poneert u simpelweg dat u het wel gezegd heeft. U wordt er nogmaals op gewezen dat u hier niets over vermeldde toen u dit al eerder werd gevraagd, waarop u dit bevestigt, en slechts herhaalt dat u naar uw schoonzus en uw tante bent gegaan (CGVS, p. 18-19). U slaagt er echter niet in om een verklaring te geven waarom u dit niet eerder vermeldde.

Ook legt u bij DVZ andere verklaringen af over uw problemen dan aan het CGVS. U vertelde bij DVZ namelijk dat u het geld niet hebt gegeven aan de benedeleden omdat het al moeilijk was om rond te komen met het geld dat u had (DVZ Vragenlijst 28 januari 2020, p. 1-2, punt 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat benedeleden op 29 augustus 2019 u om vijfentwintig dollar vroegen, en u het vervolgens op het einde van de week aan twee andere benedeleden éénmaal betaalde (CGVS, p. 14, 15). Gevraagd waarom u naliert dit bij DVZ te vertellen, poneert u het niet als belangrijk genoeg te hebben gezien om het er te vermelden (CGVS, p. 18). Dit komt uw geloofwaardigheid hoegenaamd niet ten goede.

Ook verklaarde u bij DVZ dat de benedeleden die u bedreigden van dezelfde buurt zouden zijn als waar u woonde (DVZ Vragenlijst 28 januari 2020, p. 2, punt 5). In de aangifte bij de PNC liet u echter optekenen dat deze twee benedeleden niet van dezelfde buurt zouden zijn. Bovendien is het uitermate vreemd dat in deze aangifte 14 juni 2019 staat aangeduid als datum van de feiten (document 4, p. 1), terwijl u bij de uiteenzetting van de feiten in deze klacht enkel melding maakt van 29 augustus 2019 (document 4, p. 2), en ook bij het CGVS niets vermeldt over deze 14 juni 2019. Ook wordt bij de uiteenzetting van de feiten vermeld dat de benedeleden zich zijn komen vestigen in comunidad Nuñez Arue, maar dat u ze niet kent omdat ze niet van de buurt zijn, terwijl u verklaarde op (...), Colonia Escalón huisnummer (...) te wonen en dat uw problemen zich ook daar afspeelden (CGVS, p. 5, 16), en verder ook geen enkele melding maakt bij het CGVS van comunidad Nuñez Arue. U deed verder ook geen enkele moeite om deze klacht op te volgen (CGVS, p. 13), terwijl u in deze klacht nochtans liet optekenen dat u wilde dat de daders worden opgepakt. Uw excuus, dat de politie zijn werk moet doen, kan niet overtuigen (CGVS, p. 13). Er kan namelijk van u verwacht worden, dat indien u werkelijk zou vrezen voor uw leven, u ook enige moeite doet om uw klacht verder op te volgen bij de autoriteiten van uw land.

Daarnaast vroeg u ook de paspoorten van u en uw twee oudste dochters al aan op 30 juli 2019 (document 1, 2 en 3). U zou deze paspoorten hebben aangevraagd omdat uw schoonzus u had uitgenodigd voor een reis naar Guatemala, die uiteindelijk niet is doorgegaan. Gevraagd wanneer u deze reis gepland had, blijkt dat u deze reis zou maken in het begin van juli. U wordt er tot tweemaal toe op gewezen dat u de paspoorten maar gekregen hebt op 30 juli 2019 voor een reis die jullie al begin juli zouden maken. U betoogt hierop dat u de paspoorten moest aanvragen en poneert dit begin juli al gedaan te hebben (CGVS, p. 12). Dat u deze paspoorten maar begin juli zou aanvragen voor een reis die jullie begin juli al gingen maken en er vervolgens nog tot het einde van de maand op moesten wachten, is ook niet aannemelijk gezien uit de website van de Salvadoraanse overheid blijkt dat de duur om uw paspoort te verkrijgen gewoonlijk 45 minuten is (Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratief dossier).

Dat u bovendien ook al de geboorteaktes van uw twee oudste dochters opvroeg op 1 augustus 2019 (documenten 7 en 8), terwijl uw problemen maar begonnen zijn op 29 augustus 2019 (CGVS, p. 15), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen. U verklaart namelijk zelf initieel deze geboorteaktes te hebben opgevraagd omdat u ze nodig heeft om naar een Europees land te komen in het geval er u of hen iets zou overkomen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u dan op 1 augustus 2019 al van plan was om naar Europa te komen, stelt u dat u helemaal geen plannen had om naar Europa te komen. Nogmaals gevraagd waarom u deze geboorteaktes dan aanvroeg op 1 augustus 2019, verkondigt u dat u deze geboorteaktes zou hebben opgevraagd omdat het gebeurde dat ze dat op school opvroegen. Deze poging tot verschoning echter kan niet meer overtuigen (CGVS, p. 20), gezien u ook ook de ouderlijke toestemmingen om uw dochters het land te kunnen uitnemen al liet opstellen op 12 augustus 2019 (documenten 10 en 11) weeral voor uw problemen begonnen, met als expliciet doel om naar Italië, België of Spanje te komen, terwijl u beweerde geen plannen te hebben om naar Europa te komen (CGVS, p. 20). Dat u de documenten nodig voor uw reis naar Europa al opvroeg voor uw problemen en u hier ook geen aannemelijke uitleg voor kan bieden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder getuigt ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U reisde via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat uw zus in Spanje is, en u nooit echt contact met haar hebt gehad, en u dan maar hebt besloten om naar België te reizen (CGVS, p. 10), kan hoegenaamd niet overtuigen. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat wat betreft de vrees die u oproept in hoofde van uw dochter E.N.V.G. dat ze een mooi meisje is, en ze zou verkracht kunnen worden, wanneer ze niet voldoet aan wat de bendeleden willen, louter hypothetisch is gezien noch zij noch u hierover bent benaderd (CGVS, p. 21). Dat dit ook zou kunnen gebeuren met uw twee andere dochters, G.F.V.G. en F.S. wanneer ze zullen opgroeien, is wederom louter hypothetisch gezien u ook over hen nooit bent aangesproken geweest door bendeleden (CGVS, p. 21).

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart (DUI), NIT-kaart, het uittreksel van uw politieregister, blanco strafblad en de geboortekte van uw dochter F.S. en uw reisinformatie hebben slechts betrekking op de uw identiteit, de identiteit van uw jongste dochter en uw reisweg, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan.

Ook de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die u nog via uw advocaat bezorgde aan het CGVS op 11 februari 2021, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing

een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdentificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw partner die u in België leerde kennen in het opvangcentrum en de vader is van uw dochter F.S., met name H. S. (CG xxx; O.V. xxx) een eigen verzoek omwille van eigen motieven had ingediend en er ook voor hem een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Zij voegt toe dat zij een dochter heeft, geboren in België, uit haar relatie met een man die ze hier heeft leren kennen en die niet

de Salvadoraanse nationaliteit heeft. Bij een terugkeer naar El Salvador zal verzoekster gescheiden worden van haar jongste dochter of haar jongste dochter van haar vader, en dan zal deze dochter ook nog eens in El Salvador gediscrimineerd worden omwille van haar huidskleur/afkomst.

Verzoekster betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat zij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekster bovendien achterhaald. Zij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeert uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stuk:

- *“Country Policy and Information Note: El Salvador: fear of gangs”* van het UK Home Office van januari 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 5 augustus 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 en er de weblinks van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) verzoeksters asielaanvraag bevat een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van haar vluchtaanvraag volledig onderuit halen:

(1) verzoekster stelt bedreigd te zijn door bendeleden omdat ze een informeel zaakje was begonnen met de verkoop van groenten en fruit, bij de DVZ liet ze na dit te vermelden als de aanleiding van haar problemen; over de periode waarin ze in een restaurant zou hebben gewerkt, legt ze verschillende verklaringen af, ook over haar eigen informele zaak legt ze geen eenduidige verklaringen af, dit trekt de geloofwaardigheid van haar problemen sterk in twijfel;

(2) verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over wanneer haar problemen zouden hebben plaatsgevonden;

(3) over de plaats waar ze werd bedreigd door de twee bendeleden geeft ze geen eenduidige verklaringen;

(4) verzoekster verkondigt zelf dat benedeleden iemand die een klein zaakje wil starten, meteen komen afpersen, zij zou haar zaak echter al gestart zijn in 2018 maar de benedeleden zouden gewacht hebben met het vragen van renta tot 29 augustus 2019; (5) na de problemen zou verzoekster haar huis hebben verlaten en eerst naar haar schoonzus zijn gegaan in dezelfde kolonie en vervolgens naar haar tante elders, ze vermeldde dit echter niet toen ze naar haar woonplaatsen werd gevraagd;

(6) bij de DVZ verklaarde ze geen geld te hebben gegeven aan de benedeleden, bij het CGVS verklaarde ze dat ze één maal betaalde;

(7) bij DVZ verklaarde verzoekster dat de benedeleden die haar bedreigden uit dezelfde buurt kwamen als waar zij woonde, in de aangifte liet ze echter optekenen dat deze twee benedeleden niet van dezelfde buurt zouden zijn, in deze aangifte staat 14 juni 2019 aangeduid als datum van de feiten, bij de uiteenzetting van de feiten uit deze klacht maakte ze melding van 29 augustus, ook bij het CGVS vermeldt ze niets over 14 juni 2019, verzoekster volgde de klacht niet op;

(iii) verzoekster vroeg de paspoorten van haar dochters al aan op 30 juli 2019, ze zou deze paspoorten hebben aangevraagd voor een reis begin juli die uiteindelijk niet is doorgegaan, het is niet aannemelijk dat verzoekster de paspoorten zou aangevraagd hebben begin juli voor een reis begin juli, maar er dan tot 30 juli 2019 op moet wachten, temeer daar op de website van de Salvadoraanse overheid blijkt dat de duur om een paspoort te verkrijgen gewoonlijk 45 minuten is;

(iv) verzoekster vroeg de geboorteaktes van haar dochters aan op 1 augustus 2019, terwijl haar problemen pas begonnen zijn op 29 augustus 2019, dit ondermijnt de geloofwaardigheid van deze problemen: verzoekster verklaarde immers zelf dat ze deze aktes opvroeg om naar een Europees land te kunnen komen in het geval er haar of hen iets zou overkomen, anderzijds stelt verzoekster dat ze op 1 augustus helemaal nog geen plannen had om naar Europa te komen, dat ze soms op school deze aktes nodig zouden hebben, kan niet overtuigen, gezien ze ook de ouderlijke toestemming om haar dochters het land te laten uit reizen al liet opstellen op 12 augustus 2019;

(v) verzoeksters houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, in Spanje diende ze geen verzoek om internationale bescherming in;

(vi) de vrees die verzoekster inroept in hoofde van haar dochters is louter hypothetisch gezien noch verzoekster noch haar dochters hierover zijn benaderd door benedeleden;

(vii) de overige documenten die verzoekster neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen;

(viii) verzoekster heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(ix) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(x) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken (vi) de voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan dat ze omwille van het handeltje dat ze dreef in groenten en fruit, werd aangesproken en bedreigd door twee benedeleden om wekelijks 25 dollar te betalen, indien ze dit niet zou doen, zouden ze haar en één van haar dochters vermoorden. Verzoekster diende klacht in bij de

ationale burgerpolitie van El Salvador, ze verbleef bij haar schoonzus maar keerde terug naar huis voor haar handeltje en om op het einde van de week de 25 dollar te betalen. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar El Salvador de bende, ze zouden haar vermoorden omdat ze het geld niet wil geven en omdat ze gestopt is met de zaak en ze vreest voor haar dochters, dat als die niet zouden voldoen aan wat de bende wilt, ze hen zouden dwingen of verkrachten.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoekster voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.3. Inzake de tegenstrijdige verklaringen aangaande de aanleiding van haar problemen en aangaande haar werk, beperkt verzoekster zich tot de opmerking dat ze volhardt in haar verklaringen afgelegd op het CGVS. Bij de DVZ kreeg ze amper de tijd om alles uiteen te zetten, er kunnen haar dan ook geen tegenstrijdigheden of omissies worden verweten.

Met het louter volharden in één versie van haar verklaringen, doet verzoekster echter geen afbreuk aan volgend motief: *“U stelt bedreigd te zijn door bendeleden omdat u een informeel zaakje was begonnen met de verkoop van groenten en fruit (CGVS, p. 16). Het is eerst en vooral uitermate vreemd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het naliert te vermelden dat dit de aanleiding zou zijn van uw problemen (DVZ vragenlijst, 28 januari 2020, p. 1-2, punt 5). Gevraagd naar uw werk, haalt u bij DVZ ook enkel aan dat u in een restaurant ‘B. V.’ zou gewerkt hebben (verklaring DVZ, 28 januari 2020, p. 7, punt 12) en liet u het wederom na om iets te vermelden over het informele zaakje dat u zou begonnen zijn in 2018 (CGVS, p. 7). Ook over de periode dat u in dit restaurant zou hebben gewerkt legt u verschillende verklaringen af. Bij DVZ stelt u dat u er zeventien jaar hebt gewerkt (verklaring DVZ, 28 januari 2020, p. 7, punt 12), voor het CGVS poneert u dan weer dat u er gewerkt hebt vanaf uw dertiende tot uw twintigste (CGVS, p. 9), geen zeventien maar zeven jaar dus. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, werpt u op dat u er binnen en buiten liep, maar dat u er echt formeel werkte tot uw twintigste, alles wat vervolgens gebeurde zou niet formeel zijn (CGVS, p. 20). Uw poging tot verschoning kan hoegenaamd niet overtuigen, gezien u expliciet werd gevraagd of u nog in het restaurant hebt gewerkt na uw twintigste, en u bevestigde dat dit niet het geval was, en u wel twee andere informele jobs aanhaalt wanneer u bevraagd wordt over uw werk (CGVS, p. 7-9). U wordt opnieuw geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, waarop u slechts herhaalt dat u er af en toe nog binnenliep. Nogmaals gevraagd waarom u het niet hebt gezegd, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 20). Gevraagd naar het transport van uw dochters wanneer ze naar school gingen, verklaart u overigens wel dat u in een eethuis werkte en hen daardoor niet altijd kon brengen (CGVS, p. 7). Dat terwijl uw oudste dochter geboren is in 2008 (CGVS, p. 4), en geen van uw dochters bijgevolg een schoolgaande leeftijd hadden op het moment dat u beweerde gestopt te zijn met te werken in het restaurant, en u ook verklaarde niet een ander restaurant te hebben gewerkt (CGVS, p. 9). Ook over uw eigen informele zaak legt u verder geen eenduidige verklaringen af. Zo beweert u initieel gestopt te zijn met de zaak halverwege juli (CGVS, p. 8), terwijl u later opeens nog na 29 augustus 2019 blijkt te hebben verkocht (CGVS, p. 19). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over uw werk, trekt de geloofwaardigheid van uw problemen sterk in twijfel, gezien uw werk net de aanleiding vormde van uw problemen.”*

Verzoekster poneert dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werd onderbroken en aangemaand om het kort te houden. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werd dat van haar wordt verwacht dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. De vastgestelde incoherentie betreft bovendien een kernelement van verzoeksters relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster dit element correct en gedetailleerd weergeeft. Dat verzoekster telkens zou zijn onderbroken geweest tijdens het interviews bij aanvang van de procedure betreft overigens een blote bewering, nu zij dit niet heeft vermeld bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen haar gevraagd werd hoe dit interview was verlopen. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen bij het CGVS blijkt dat zij stelde dat ze bij de DVZ alle redenen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek en dat ze geen opmerkingen heeft over dat gehoor, het was heel goed (notities CGVS, p. 3).

Indien zich werkelijk zulke problemen zouden hebben voorgedaan tijdens het interview bij de DVZ, kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou vermelden. Bovendien werden verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Zij toont niet *in concreto* aan dat haar hiertoe niet de mogelijkheid zou zijn geboden. Het verweer in het verzoekschrift biedt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen.

Gezien verzoeksters tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben op de aanleiding van haar problemen in El Salvador, acht de Raad dit motief al doorslaggevend inzake de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

2.3.4.4. Verzoekster stelt vervolgens dat de verwerende partij focust op details om haar relaas in twijfel te trekken. Ze legt in het verzoekschrift uit dat ze zich inderdaad niet meer alle data kan herinneren, dat ze een alleenstaande moeder was die moest zien te overleven en dat zij getraumatiseerd is omdat ze met een pistool werd bedreigd. Het is dan ook niet ernstig om te focussen op data om haar relaas in twijfel te trekken. Verzoekster verwijst naar p. 13 en 14 van het gehoor bij het CGVS om aan te tonen dat zij inhoudelijk uitgebreid uiteen heeft gezet wat haar is overkomen en dat ze emotioneel was.

Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief: *“Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw problemen zouden hebben plaatsgevonden. Zo stelt u initieel dat de bendeleden vijftiengintig dollar van u kwamen eisen op een dinsdag, maar gevraagd naar welke datum, beweert u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u wel nog weet over het moment dat ze u benaderden, tracht u zich ervan af te maken en antwoordt u compleet naast de kwestie dat u alles al hebt verteld in de klacht (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat u het heeft over een incident waardoor u uw land heeft moeten verlaten, en dus ook moet weten wanneer het gebeurd is, poneert u plots dat dit 29 augustus 2019 was (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u zich dit dan eerder niet herinnerde, herhaalt u nog eens dat het op een dinsdag was en dat u er in het begin niet zoveel aandacht aan had geschonken, maar aangezien het serieuzer werd, u dan toch klacht hebt neergelegd (CGVS, p. 15). U beweert echter ook al klacht te hebben ingediend de dag nadat u de eerste keer benaderd werd (CGVS, p. 15), dus dit is bezwaarlijk een goed excuus te noemen, gezien het wederom tegenstrijdige informatie bevat. U wordt er ook op gewezen dat 29 augustus 2019 helemaal geen dinsdag was, maar blijft vreemd genoeg volhouden dat het toch op een dinsdag gebeurde. Gevraagd of het dan wel op 29 augustus 2019 was, denkt u eerst dat u zich misschien van jaar vergist, vooraleer u verder gaat dat het moeilijk is om een datum te geven (CGVS, p. 15). Hoe dan ook is het onacceptabel dat u geen samenhangende verklaringen kan afleggen over wanneer dit incident plaatsvond.”*

Door louter te verwijzen naar het feit dat ze het moeilijk had om te overleven in El Salvador, dat ze getraumatiseerd was door de bedreiging met een wapen en erg emotioneel was tijdens het gehoor, doet verzoekster echter geen afbreuk aan het feit dat zij niet op een coherente wijze in de tijd kon situeren wanneer het incident plaatsvond. De Raad sluit zich erbij aan dat dit incident de aanleiding was om te vluchten en dat het haar geloofwaardigheid ondermijnt dat ze hierover geen samenhangende verklaringen kon weergeven. Daarenboven blijkt uit de aangifte die verzoekster bij de PNC heeft gedaan (adm. dossier, stuk 6, map met documenten, stuk 4) dat daarin 14 juni 2019 staat aangeduid als datum van de feiten en dat ze in dezelfde klacht bij de uiteenzetting van de feiten 29 augustus 2019 vermeldt.

Waar verzoekster aanvoert dat ze getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat verzoekster dit niet staakt met enig attest. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt evenmin dat verzoekster heeft verklaard getraumatiseerd te zijn of zodanige problemen te hebben dat ze niet in staat zou zijn geweest om samenhangende verklaringen af te leggen. Bijgevolg is dit een niet gestaafde bewering die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.4.5. De Raad merkt op dat verzoekster de volgende motieven over haar vermeende problemen ongemoeid laat:

“Ook over de plaats waar u werd bedreigd door de twee bendeleden geeft u geen eenduidige verklaringen. Ze zouden u namelijk bedreigd hebben op de plek waar u uw standje hield, net voor uw huis (CGVS, p. 16). U vertelde echter eerder dat u met uw karretje naar de markt ging om fruit en groenten te halen, vervolgens de zakjes thuis klaarmaakte, om half acht weer vertrok en aanbelde bij de mensen in uw kolonie, waarna u zich voor een uur stationeerde voor de gerechtsgebouwen om daarop terug naar huis te keren tegen de middag waar u eten maakte voor uw dochters, en dit iedere dag opnieuw (CGVS, p. 8). In deze beschrijving vermeldt u echter op geen enkel moment dat u het

standje ook hield voor uw huis, wat uitermate vreemd is, gezien u beweert toch iedere dag hetzelfde te hebben gedaan.

Het is tevens opmerkelijk dat u zelf verkondigt dat bendeleden iemand die een klein zaakje wil starten, meteen komen afpersen (CGVS, p. 16). U zou uw zaak echter al gestart zijn in 2018 (CGVS, p. 7), maar de bendeleden zouden gewacht hebben met u renta te vragen tot 29 augustus 2019 (CGVS, p. 15). Hierop gewezen, blijkt dat ze niet zomaar meteen beginnen met afpersen, maar dat ze vreemd genoeg bij u hadden gewacht totdat uw zaakje al wat gegroeid was (CGVS, p. 16).

Nog beweert u na uw problemen uw huis in Colonia Escalon te hebben verlaten en eerst naar uw schoonzus te zijn gegaan in dezelfde kolonie en vervolgens naar uw tante in Barrio San Jacinto, San Salvador (CGVS, p. 13, 19). Gevraagd naar uw woonplaatsen, vermeldde u echter enkel uw woonplaats in Colonia Escalon, en bevestigde u dit nogmaals nadat u gevraagd werd of u nog op andere plaatsen hebt verbleven ook al woonde u daar niet officieel (CGVS, p. 5). Hierop gewezen, herhaalt u eerst dat u inderdaad een week bij uw schoonzus hebt gewoond, en vervolgens naar uw tante bent gegaan en vervolgens poneert u simpelweg dat u het wel gezegd heeft. U wordt er nogmaals op gewezen dat u hier niets over vermeldde toen u dit al eerder werd gevraagd, waarop u dit bevestigt, en slechts herhaalt dat u naar uw schoonzus en uw tante bent gegaan (CGVS, p. 18-19). U slaagt er echter niet in om een verklaring te geven waarom u dit niet eerder vermeldde.

Ook legt u bij DVZ andere verklaringen af over uw problemen dan aan het CGVS. U vertelde bij DVZ namelijk dat u het geld niet hebt gegeven aan de bendeleden omdat het al moeilijk was om rond te komen met het geld dat u had (DVZ Vragenlijst 28 januari 2020, p. 1-2, punt 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat bendeleden op 29 augustus 2019 u om vijftientig dollar vroegen, en u het vervolgens op het einde van de week aan twee andere bendeleden éénmaal betaalde (CGVS, p. 14, 15). Gevraagd waarom u naliet dit bij DVZ te vertellen, poneert u het niet als belangrijk genoeg te hebben gezien om het er te vermelden (CGVS, p. 18). Dit komt uw geloofwaardigheid hoegenaamd niet ten goede.

Ook verklaarde u bij DVZ dat de bendeleden die u bedreigden van dezelfde buurt zouden zijn als waar u woonde (DVZ Vragenlijst 28 januari 2020, p. 2, punt 5). In de aangifte bij de PNC liet u echter optekenen dat deze twee bendeleden niet van dezelfde buurt zouden zijn. Bovendien is het uitermate vreemd dat in deze aangifte 14 juni 2019 staat aangeduid als datum van de feiten (document 4, p. 1), terwijl u bij de uiteenzetting van de feiten in deze klacht enkel melding maakt van 29 augustus 2019 (document 4, p. 2), en ook bij het CGVS niets vermeldt over deze 14 juni 2019. Ook wordt bij de uiteenzetting van de feiten vermeld dat de bendeleden zich zijn komen vestigen in comunidad Nuñez Arue, maar dat u ze niet kent omdat ze niet van de buurt zijn, terwijl u verklaarde op (...), Colonia Escalón huisnummer (...) te wonen en dat uw problemen zich ook daar afspeelden (CGVS, p. 5, 16), en verder ook geen enkele melding maakt bij het CGVS van comunidad Nuñez Arue. U deed verder ook geen enkele moeite om deze klacht op te volgen (CGVS, p. 13), terwijl u in deze klacht nochtans liet optekenen dat u wilde dat de daders worden opgepakt. Uw excuus, dat de politie zijn werk moet doen, kan niet overtuigen (CGVS, p. 13). Er kan namelijk van u verwacht worden, dat indien u werkelijk zou vrezen voor uw leven, u ook enige moeite doet om uw klacht verder op te volgen bij de autoriteiten van uw land."

De Raad meent dat deze motieven de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas bevestigen en sluit zich erbij aan.

Daarnaast blijkt uit de documenten die verzoekster heeft voorgelegd, meer bepaald de paspoorten van zichzelf en van haar dochters en de geboorteaktes van haar dochters, dat verzoekster deze documenten al aanvraag op een ogenblik dat haar problemen nog niet begonnen waren. Hieruit kan blijken dat ze al van plan was om naar Europa te komen voor er zich problemen voordeden. Verzoekster antwoordt ook op een bepaald ogenblik in het gehoor "De exemplaren van de geboorteaktes van uw dochters, om welke reden hebt u die eigenlijk aangevraagd? Als je naar een Europees land komt, hoe zal ik het uitleggen. Ik heb altijd de documenten van mijn dochters bij, voor als er een ongeval zou gebeuren, of als iets met mij zou gebeuren." (notities CGVS, p. 13). De Raad sluit zich aan bij de motieven over deze documenten en de redenen waarom de commissaris-generaal meent dat deze documenten de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnen.

2.3.4.6. Nu uit het voorgaande is gebleken dat verzoeksters relaas niet geloofwaardig is, is verzoeksters verwijzing naar het gebrek aan bescherming vanwege de autoriteiten in El Salvador en de verwijzing naar stuk 3 bij het verzoekschrift, niet ter zake dienend. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster een klacht heeft neergelegd bij de burgerpolitie (PNC) en deze heeft voorgelegd, maar verklaard heeft deze klacht niet verder te hebben opgevolgd (notities CGVS, p. 13).

2.3.4.7. Inzake de vrees die verzoekster inroept in hoofde van haar dochters, sluit de Raad zich aan bij het motief dat deze vrees hypothetisch is: *“Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat wat betreft de vrees die u inroept in hoofde van uw dochter E.N.V.G. dat ze een mooi meisje is, en ze zou verkracht kunnen worden, wanneer ze niet voldoet aan wat de bendeleden willen, louter hypothetisch is gezien noch zij noch u hierover bent benaderd (CGVS, p. 21). Dat dit ook zou kunnen gebeuren met uw twee andere dochters, G.F.V.G. en F.S. wanneer ze zullen opgroeien, is wederom louter hypothetisch gezien u ook over hen nooit bent aangesproken geweest door bendeleden (CGVS, p. 21).”*

Verzoekster laat ook dit motief ongemoeid.

2.3.4.8. In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat haar jongste dochter, geboren in België, een Afrikaanse vader heeft (de nationaliteit wordt niet vermeld in het verzoekschrift) en om die reden zal worden gediscrimineerd in El Salvador.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster dit niet eerder heeft vermeld. Tijdens het onderhoud bij het CGVS vermeldde ze dat haar dochter in België geboren is en dat de vader haar huidige partner is van Ivoriaanse nationaliteit (notities CGVS, p. 4 en 5). Dat ze de vrees die nu geuit wordt in het verzoekschrift, niet eerder vermeldde, doet al afbreuk aan de ernst ervan.

Vervolgens blijkt dat verzoekster zich in deze stand van zaken beperkt tot de loutere bewering dat de jongste dochter omwille van haar huidkleur en een andere religie gediscrimineerd zal worden omwille van deze afkomst/religie bij een terugkeer naar El Salvador. Zij brengt in dit verband echter geen enkel concreet en objectief element naar voor dat de bewering staakt dat haar dochter omwille van haar huidskleur of afkomst zal worden gediscrimineerd. De Raad benadrukt dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Verzoekster blijft in gebreke om dit aan te tonen.

Waar verzoekster aanvoert dat verzoekster en haar dochter van hun partner/vader zullen worden gescheiden, volstaat het op te merken dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4.9. Volledigheidshalve – verzoekster heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij problemen kende met bendeleden. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie

blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.10. De Raad stelt nog vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.11. Waar verzoekster verder in het verzoekschrift nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat zij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die haar afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte, beperkt zij zich tot loutere beweringen en hypothesen die zij niet staft aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk kunnen maken. Verzoekster blijft daartoe *in casu* in gebreke.

2.3.4.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster meent niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met haar algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoekster immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is

beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET